

Titel: Kapitel 11.

Citation: "Kapitel 11.", i 1909: Lov, s. Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r30-shoot-chptrd1e2988.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: 1909: Lov

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel 11.

Sagføreres Rettigheder og Pligter.

§ 118.

Sagførerne ere på den Måde og med de Begrænsninger, som i denne Lov bestemt, eneberettigede til at udføre Retssager for andre. En Bemyndigelse til i eget Navn at indtale en Fordring eller anden Rettighed („Mandatarfuldmagt") kan ikke give den, hvem Bemyndigelsen er given, Ret til selv at møde i Sagen, når han ikke vilde være berettiget til at give Møde som Sagfører for vedkommende Domstol i den pågældende Sag.

Indgreb i Sagførernes Eneret, derunder indbefattet, at nogen uberettiget offentlig betegner sig som Sagfører, anses med Bøder fra 50 til 200 Kr., hvilken Straf, når Forseelsen er sket gennem Proformaretshandler, ved hvilke det er givet Udseende af, at vedkommende optræder som Transporthaver, kan stige til 500 Kr. Overenskomster om, at Transportgiveren skal betale Bøden, ere ugyldige, og det i Tilfælde af sådant Proformaværk tilsagte Vederlag for Udførelse af Sager kan ikke søges betalt samt kan, hvis det er erlagt, søges tilbage.

§ 119.

Ingen Sagfører er, bortset fra de Tilfælde, hvor han hertil kan beordres, pligtig at påtage sig Udførelsen af en Retssag.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 120.

Sagførere ere pligtige med Flid og Troskab at udføre de dem betroede Forretninger. De ere pligtige at fremme de dem betroede Retssager med den Hurtighed; som Tilfældets Beskaffenhed tillader. De må som en Følge heraf ikke forhale Sagerne ved unødvendige Udsættelser, grundløse Formalitetsindsigelser eller andre Udflugter. De skulle afholde sig fra usømmelig Tale og Skrivemåde for Retten og efterkomme de Pålæg, som særlig gives dem af Retten i Medfør af denne Lov.

§ 121.

Ingen Sagfører må kræve højere Betaling, end der skønnes billigt, for den Bistand og Tjeneste, han i sådan Egenskab yder ved Udførelse af Retssager.

For øvrigt er det ikke forbudt at betinge sig højere Betaling for det Tilfælde, at Sagen vindes, end for det

Tilfælde, at den helt eller for en Del tabes, lige så lidt som det er forbudt at betinge sig en vis Andel i Sagens Genstand.

Overenskomster om Betaling, der Åbenbart forurette en af Parterne, ere ugyldige.

§ 122.

Enhver Sagfører, der er antagen til Udførelse af beneficerede Sager, jvf. § 322, er pligtig til for ubemidlede, der henvises til ham, at affatte Besværinger til Øvrighedsmyndigheder og Ansøgning om fri Proces, endvidere til at affatte Forligsindkaldelser og Stævninger i borgerlige Sager, som vedkommende ønsker at anlægge ved den Ret, for hvilken Sagføreren er antagen, for så vidt der ikke er Adgang til at opnå Rettens Bistand efter § 416, 1ste Stykke. Sådanne Henvisninger foretages af Politimesteren, som skønner over de pågældendes Uformuenhed og iagttager, at Henvisningerne fordeles ligelig mellem de pågældende Sagførere. — Disse Bestemmelser gælde dog indtil videre ikke for de Sagførere, der have Kontor i København eller på Frederiksberg; men Bestemmelserne kunne af Justitsministeriet, når Omstændighederne måtte tale derfor, med fornøden Tillempelse udvides til også at omfatte dem.

På de Årlige Finanslove bevilges det fornødne Beløb til Vederlag til de pågældende Sagførere for deres heromhandlede Virksomhed. De nærmere Regler for Fastsættelsen og Udbetalingen af disse Vederlag gives af Justitsministeren.

§ 123.

Sagførere, som overtræde de i nærværende Lov givne Forskrifter eller i øvrigt forse sig i deres Virksomhed som Sagførere, anses med de i Straffelovens § 144 omhandlede Straffe.

Når den Straf, som skal pålægges en Sagfører, ikke er højere end Bøder, og ingen særlig Bevisførelse udfordres for at oplyse det strafbare Forhold, kan Straffen pålægges under den Sag, med Hensyn til hvilken Forseelsen er begået, enten ved en særskilt Kendelse eller ved den endelige Dom.